

**Ústavní soud**

Joštova 625/8  
660 83 Brno

Sp. zn.: **II. ÚS 3330/13**

**Stěžovatel:**                    **M**        **V**        , nar.

Zastoupen:                    Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem  
Bolzanova 461/5, 618 00 Brno, DS: 764rs4p

**Účastníci:**                    **1. Krajský soud v Brně**  
Rooseveltova 648/16, 601 95 Brno

**2. Nejvyšší soud**  
Burešova 571/20, 657 37 Brno

**Vedlejší účastník:**        **Město Kuřim**, IČ: 00281964  
Jungmannova 968, 664 43 Kuřim

## **Odůvodnění ústavní stížnosti**

**ze dne 1. listopadu 2013, směřující proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. května 2012, č. j. 44 Co 149/2011-262, a proti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2013, č. j. 30 Cdo 3257/2012-282,**

ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu (dále jen „**ZÚS**“)

Elektronicky

Přílohy: dle textu; podle seznamu

## I. Rekapitulace

[1] Rozsudkem Okresního soudu Brno-venkov ze dne 13. prosince 2010, č. j. 27 C 102/2007-226 (dále jen **„rozsudek okresního soudu“**), zamítl soud I. stupně žalobu, jíž se stěžovatel po vedlejším účastníkovi domáhal zaplacení částky 1 000 000 Kč na náhradě za neoprávněně vedenou daňovou exekuci.

[2] Krajský soud v Brně jako soud odvolací rozsudkem ze dne 2. května 2012, č. j. 44 Co 149/2011-262 (dále jen **„rozsudek krajského soudu“**), rozsudek okresního soudu potvrdil a Nejvyšší soud poté rozsudkem ze dne 20. srpna 2013, č. j. 30 Cdo 3257/2012-282 (dále jen **„rozsudek Nejvyššího soudu“**), stěžovatelem podané dovolání v části směřující proti meritornímu výroku zamítl a v části, jíž stěžovatel *implicitě* brojil proti nákladovým výrokům rozsudku krajského soudu, odmítl.

[3] Proti rozsudkům krajského a Nejvyššího soudu podal stěžovatel podáním ze dne 1. listopadu 2013 blanketní ústavní stížnost, kterou nyní takto doplňuje a odůvodňuje.

Důkaz: rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. května 2012, č. j. 44 Co 149/2011-262 – v příloze  
rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2013, č. j. 30 Cdo 3257/2012-282 – v příloze

## II. Stížní body

### II.A Odmítnutí dovolání proti nákladovým výrokům

[4] Na okraj své ústavní stížnosti stěžovatel poznamenává, že mu není zcela jasné, proč odvolací soud zvláštní části výroku I svého rozsudku rozhodl o odmítnutí dovolání proti nákladovým výrokům: akcesorické nákladové výroky jsou povinnou součástí soudních rozhodnutí, soudy o nákladech rozhodují bez návrhu stran z úřední povinnosti a odmítavý výrok dovolacího soudu vede k tomu, že dovolatelé, jejichž dovolání bylo zamítnuto, jsou nuceni – fakticky zbytečně a formálně – napadat ústavní stížností i rozhodnutí odvolacího soudu, neboť takový postup vyžaduje ustanovení § 72 odst. 4 ZÚS.

[5] Odkaz na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. října 2001, sp. zn. 22 Cdo 231/2000<sup>1</sup>, je nepřiléhavé, neboť v judikované věci dovolatelka napadla zvlášť nákladový výrok, na rozdíl od stěžovatele, který své dovolání konstruoval zcela v souladu se zákonem a praxí jako směřující proti rozsudku krajského soudu jako celku (*cf.* výslovnou dikci ustanovení § 236 odst. 1 občanského soudního řádu).

[6] Posuzováno *stricto sensu* je odmítavý výrok rozsudku Nejvyššího soudu vadný, neboť nákladový výrok lze napadnout dovoláním, děje-li se tak v rámci přípustného dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu, a Nejvyšší soud v rozhodované věci dovolání stěžovatele jako přípustné posoudil.

[7] Podoba výroku rozsudku Nejvyššího soudu resultuje i v poněkud bizarní petit této ústavní stížnosti.

<sup>1</sup>na [http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura\\_ns.nsf/WebSearch/4C3C137D315B17D9C1257A4E0068818C?openDocument&Highlight=0](http://www.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/4C3C137D315B17D9C1257A4E0068818C?openDocument&Highlight=0),

## II.B Posouzení věci v rovině podústavního práva

[8] Krajský a Nejvyšší soud shodně dovodily, že žalobce svou žalobou brojil proti nesprávnému žalovanému, neboť pasivní věcná legitimace v případě škody způsobené daňovou exekucí (výkonem) správného rozhodnutí svědčí tomu, kdo odpovídá za škodu v předchozím řízení nalézacím. Jak judikoval Nejvyšší soud, i exekuce správních rozhodnutí vydaných orgánem obce v přenesené působnosti je výkonem přenesené působnosti, protože „výkon rozhodnutí vydaného v přestupkovém řízení je nedílnou součástí daného řízení“.

[9] Takové právní posouzení věci lze však v rozporu s výslovnou dikcí zákona a nadto je lze snadno vyvrátit redukcí *ad absurdum*.

[10] Ve svém dovolání k tomu stěžovatel uvedl: Podle ustanovení § 8 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ObecZ**“), pokud zvláštní zákon upravuje působnost obcí a nestanoví, že jde o přenesenou působnost obce, platí, že jde vždy o samostatnou působnost. Toto ustanovení, poskytující jednoznačné kritérium pro rozlišení typu působnosti obce, bylo do obecního řízení inkorporováno ve snaze korigovat nežádoucí důsledky předchozího stavu, kdy toto rozlišování záviselo na materii, jíž se daná působnost týkala, což v praxi způsobovalo značné potíže a efektivně vedlo ke stavu právní nejistoty v těchto otázkách. Provádění daňové exekuce není zvláštním zákonem, zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, za výkon přenesené působnosti obce výslovně označeno, a nelze proto než dovést, že jde o výkon působnosti samostatné.

[11] S touto argumentací se však Nejvyšší soud v napadeném rozsudku neztotožnil, aniž by se s ní arci přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem vypořádal: jeho tvrzení, že exekuce je jen jednou z fází správného řízení, lze vyvrátit hypotetickým příkladem, že by rozhodnutí vydané v samostatné působnosti obce bylo vykonáváno v exekuci soudním exekutorem. Podle logiky rozsudku Nejvyššího soudu by odpovědnost za škodu způsobenou soudním exekutorem při provádění exekuce stíhala obec, neboť exekuce je – podle dovolacího soudu – pouze další fází nalézacího (správného) řízení a nikoli řízením samostatným.

[12] Rozsudek Nejvyššího soudu tak vrací právo do poněkud neblahého stavu před vydáním obecního zřízení, kdy se modus působnosti obce posuzoval s použitím materiálního kritéria, podle povahy příslušné pravomoci, a v celé řadě mezních případů tak bylo toto rozhraničení naprosto nejednotné a arbitrární. Přijetí obecního zřízení, jež obsahovalo jednoznačný klíč pro stanovení, náleží-li určitá pravomoc do samostatné nebo přenesené působnosti obce, tak představovalo významný pokrok, který napadený rozsudek Nejvyššího soudu efektivně neguje.

[13] Oba napadené rozsudky proto nemohou obstát jako souladné se zákonem, neboť nerespektují výslovné zákonné pravidlo zakotvené v ustanovení § 8 **ObecZ**.

[14] Odkazuje-li rozsudek Nejvyššího soudu na komentářovou literaturu, dlužno podotknout, že ta je vesměs novější – žaloba byla podána v prosinci 2007 a první z citovaných komentářů pochází z r. 2008, druhý z r. 2012 – a nadto není tak jednoznačná, jak Nejvyšší soud tvrdí: Vedralův komentář k obecnímu zřízení např. na str. 61 výslovně hovoří o plausibilitě obou výkladů ustanovení § 8 **ObecZ**, pokud jde o výkon rozhodnutí prováděný orgánem obce.

## II.C Vymezení zásahu do základních práv stěžovatele

[15] V rovině ústavního práva je rozhodné, s jakou právní situací byl stěžovatel konfrontován v okamžiku, kdy mu vinou nesprávně nařízené a vedené daňové exekuce vznikla újma.

[16] Zajisté lze souhlasit s obecnou thesí, že v právním státě není přípustné, aby zákon nedával dostatečně určité a srozumitelné vodítko, jež by stěžovateli – s případnou pomocí kvalifikovaného odborníka-právnicka – dovolilo stanovit, kdo je za újmu způsobenou v daňové exekuci odpovědný. Možnost, že by stěžovatel ve stavu nejistoty uplatnil svá práva paralelně ve dvou řízeních, by pro něj byla nákladná a neefektivní, přičemž nelze vyloučit, že jen náklady řízení, ve kterém by stěžovatel neuspěl z důvodu chybné „volby“ žalovaného, by v součtu s náklady právního zastoupení samotného stěžovatele přesáhly náhradu přiznanou v řízení, v němž by stěžovatel uspěl.

[17] Vodítkem pro stanovení pasivní žalobní legitimace byl v tomto případě žalobci zákon, ustanovení § 8 ObecZ, jež se stěžovateli, resp. jeho právnímu poradci, jevílo dostatečně jasným, a na jeho základě tak stěžovatel dovodil odpovědnost vedlejšího účastníka a z důvodů, které jsou rozvedeny v předchozí části ústavní stížnosti, podal žalobu na tohoto žalovaného.

[18] Po vleklém soudním řízení však stěžovatelova žaloba byla zamítnuta, aniž by soudy poskytly přesvědčivé argumenty, proč si stěžovatel vyložil ustanovení § 8 ObecZ nesprávně. Stěžovatel tak ztrácí jak svůj původní nárok, neboť ten je ve vztahu k alternativnímu žalovanému, České republice, promlčen, ale nadto byl odsouzen zaplatit úspěšnému vedlejšímu účastníku náhradu nákladů řízení v celkové výši 87 300 Kč a státu na nákladech řízení dalších 21 406 Kč.

[19] To zakládá zásah do stěžovatelova práva na ochranu **právní jistoty**, zakotveného v nejobecnější podobě v čl. 1 odst. 1 Ústavy, a představuje to rovněž citelný zásah do jeho práva na **ochranu majetku** ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“).

[20] K tomu přistupuje zásah do primárně porušených práv souvisejících s neoprávněnou daňovou exekucí, jejichž ochrany se stěžovatel v důsledku domněle chybného určení žalovaného nedomohl, tzn. v daném případě zejména práva na ochranu **dobré pověsti** zakotveného v čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny.

## III. Přípustnost a včasnost ústavní stížnosti

[21] Proti rozsudku Nejvyššího soudu není žádný další opravný prostředek přípustný, proto je stěžovatel oprávněn brojít proti němu, jakož i proti těm výrokům rozsudku krajského soudu, dovolání proti nimž bylo Nejvyšším soudem odmítnuto, ústavní stížností.

[22] Rozsudek Nejvyššího soudu byl stěžovateli prostřednictvím jeho právního zástupce doručen dne 2. září 2013, jeho ústavní stížnost byla proto podána včas ve lhůtě 60 dnů ve smyslu ustanovení § 72 odst. 3 a 4 ZÚS.

#### IV. Závěrečný návrh

Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud po projednání jeho ústavní stížnosti vydal tento

#### **n á l e z :**

- 1. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2013, č. j. 30 Cdo 3257/2012-282, a potvrzujícím výrokem o nákladech řízení před soudem I. stupně a výrokem o nákladech odvolacího řízení rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. května 2012, č. j. 44 Co 149/2011-262, bylo zasaženo do základního práva stěžovatele na právní jistotu, na ochranu majetku a na ochranu dobré pověsti.**
- 2. Tato rozhodnutí se proto v uvedeném rozsahu z r u š u j í.**

V Brně dne 5. listopadu 2013

M V

#### **Seznam příloh:**

- 1. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. května 2012, č. j. 44 Co 149/2011-262*
- 2. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. srpna 2013, č. j. 30 Cdo 3257/2012-282*